

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy ČR**, se sídlem Slezská 7, Praha 2 – Vinohrady, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2012, čj. SVS/1180/2012-ÚVS, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2013, čj. 10A 68/2012 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Krajské veterinární správy pro Jihočeský kraj ze dne 19. 12. 2011, čj. 2011/3862/KVSC, byla žalobkyni uložena podle § 53 odst. 7 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen „veterinární zákon“) pořádková pokuta ve výši 50 000 Kč za nesplnění povinností uvedených v § 53 odst. 4 veterinárního zákona, neboť žalobkyně dne 23. 11. 2011 od 12.30 do 13.00 hod. po oznámení zahájení kontroly prováděné dozorovým orgánem v rámci

výkonu státního veterinárního dozoru neumožnila veterinárním inspektorům přístup do provozovny N. maso - uzeniny, Purkyňova 2986 v Táboře.

[2] Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy rozhodnutím ze dne 28. 5. 2012, čj. SVS/1180/2012-ÚVS, potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zamítla odvolání žalobkyně.

II.

[3] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, čj. 10A 68/2012 – 68, žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., rozsudek považuje za nezákonný, spočívající na nesprávném právním posouzení věci, jakož i na nesprávných skutkových zjištěních, má jej za nepřezkoumatelný a porušující právo žalobkyně na spravedlivý proces.

III. A.

[5] Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud na základě nesprávného právního závěru odmítl námitku, že nebyla povinna umožnit vstup do provozovny veterinárním lékařům, neboť se prokázali toliko služebním průkazem, aniž současně předložili i pověření ve smyslu § 9 ve spojení s § 12 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). Krajský soud naopak dovodil, že veterinární zákon tuto otázku komplexně upravuje a je zákonem speciálním, jehož aplikace má přednost před obecnou právní úpravou.

[6] Odůvodnění závěru soudu v bodech 17) a 18) rozsudku není přesvědčivé. Bod 17) uvádí zákonný výčet práv a povinností úředních veterinárních lékařů orgánů veterinární správy při výkonu dozoru, s čímž žalobkyně nepolemizovala, a jak konkrétně z textu citovaných ustanovení v bodu 17) krajský soud v bodu 18) dovodil nesprávnost jejího závěru, nelze podle stěžovatelky seznat. Ustanovení § 53 odst. 1 veterinárního zákona zákonné zmocnění, které by nahrazovalo písemné pověření ke konkrétnímu výkonu dozoru, neobsahuje. Veterinární inspektoři mají právo vyžadovat součinnost pouze „při výkonu státního veterinárního dozoru“, je proto nutné adresátu kontroly prokázat nejen to, kdo se dostavil a že je veterinárním inspektorem, ale i to, že nejde o svévoli nositele služebního průkazu, ale o vůli a výkon orgánu státu nadaného dozorovou pravomocí.

[7] Soud nereagoval adekvátně (str. 11, čtvrtá věta od konce) ani na námitku, že při výkladu zákonných ustanovení je nutno přihlížet k historickému aspektu (zákon č. 87/1987 Sb., o veterinární péči, ve znění novel z r. 1991, neobsahoval kontrolní řád, i před jeho vydáním právní úprava podmiňovala provedení kontroly předložením konkrétního písemného pověření ke kontrole; k tomu odkazovala na důvodovou zprávu k § 9 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole). Soud se vyjádřil k podpůrným argumentům (možnosti zneužití ztracených i odcizených průkazů, možnosti selhání pracovníků,

k otázkám speciálních požadavků na uchazeče) vyjádřil, formalisticky, popř. je odmítl jako nevhodný způsob formulace žalobních bodů. Došlo k porušení jejího práva na fair proces. Existence zásady dobré správy neznamena, že je vždy dodržována, nadto podle stěžovatelky došlo k jejímu porušení žalovanou právě tím, že uložení pokuty odůvodnila naléhavým veřejným zájmem na provedení kontroly a přitom nevybavila veterinární inspektory řádným konkrétním pověřením, aby mohla kontrola proběhnout. Stejně nepřesvědčivé je související odůvodnění v bodu 22 rozsudku.

[8] Stěžovatelka /k bodu 18) rozsudku/ oponuje, že nevyjádřila sama názor, že zákon o státní kontrole je ve vztahu k veterinárnímu zákonu zvláštním předpisem, tvrdila, že: „...*má-li se kontrola v rámci veterinárního dozoru ve věcech neupravených speciálním zákonem řídit zákonem obecným zákonem o státní kontrole, musí tak být činěno důsledně.... Jestliže žádné ustanovení zvláštního zákona neříká, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, nemůže bez zákonné opory tak činit ani žalovaná.*“. I z jiného textu žaloby, i když nešlo o správné vyjádření žalobkyně, je zřejmý zamýšlený právní názor (rovněž str. 11, 12 a 13 žaloby). Je přesvědčena, že § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole nevyklučuje, že na kontrolní činnost, postupy a vztahy, neupravené speciálně veterinárním či jiným předpisem, se při výkonu veterinárního dozoru, použijí ustanovení zákona o státní kontrole. Důvodnost jejího právního postoje dokládá jak jazykový, tak teleologický i historický výklad § 53 odst. 1 veterinárního zákona. Ke kontrole je oprávněn veterinární inspektor „pověřený“, není zde uvedeno „jsou pověřeni“. Veterinární zákon neřeší problematiku postupu kontrolních orgánů komplexně, žádné jeho ustanovení, ani vyhláška č. 296/2003 Sb. a následná vyhláška č. 8/2007 Sb. nestanoví, že veterinární inspektor, vedle své totožnosti, prokazuje služebním průkazem své pověření ke kontrole.

[9] Důvodnost svého závěru stěžovatelka opírá i zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, § 26 odst. 1, § 22 odst. 1 písm. b) a písm. h) a dále § 22 odst. 1 veterinárního zákona. Ke způsobilosti vykonávat dozor podle zákona na ochranu zvířat proti týrání podle stěžovatelky nepostačuje úřednímu veterinárnímu lékaři, že je držitelem služebního průkazu (pracovníkem KVS apod. veterinárním inspektorem), ale výkonem tohoto dozoru může být pověřen pouze v případě splnění atestace (dovzdělání) pro výkon tohoto speciálního dozoru na úseku ochrany zvířat proti týrání.

[10] Podle stěžovatelky musí být splněny ze strany žalované tři podmínky vůči kontrolovanému subjektu současně: 1) prokázat v souladu se zákonem o veterinární péči svou totožnost služebním průkazem, 2) oznámit v souladu se zákonem o státní kontrole zahájení kontroly a za 3) předložit v souladu se zákonem o státní kontrole písemné pověření, kterým prokáže, že je k dané kontrole oprávněn. Teprve pak je adresát kontroly povinen poskytnout součinnost. Ze zákona o státní kontrole plyne, že jde o konkrétní pověření k provedení konkrétní kontroly u konkrétního subjektu.

III. B.

[11] Námitku nenaplnění zákonných náležitostí správního rozhodnutí dle § 69 odst. 1 správního řádu vnímal krajský soud v rozporu s jejím obsahem a smyslem, dospěl k nesprávnému právnímu závěru, navíc se nevypořádal s námitkou celou. Stěžovatelka (str. 3, odstavec první žaloby) namítala a namítá nepřezkoumatelnost, není postaveno na jisto, zda se jedná o řádný právní akt žalované, který může učinit pouze určitá osoba; v daném

případě z dokumentu toto nevyplývá (je uvedeno „v zastoupení“). Krajský soud dovodil, že nemusí být postaveno najisto, zda rozhodnutí bylo vydáno s „posvěcením“ oprávněné úřední osoby, nýbrž postačuje, že úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, zašle elektronickou verzi rozhodnutí s náležitostmi stanovenými v § 69 odst. 3 správního řádu do datové schránky účastníka, tj. když jej podepíše svým zaručeným elektronickým podpisem a v příslušném místě otisk úředního razítka nahradí písemným údajem „otisk úředního razítka“.

[12] Stěžovatelka z ust. § 19 odst. 1 správního řádu dovozuje, že písemnost se doručuje do datové schránky ve formátu PDF/A(ISO 19005), tj. fakticky se jedná o scan obsahu písemnosti založené ve spise do předmětného formátu. Existence § 69 odst. 3 správního řádu nevyklučuje ani nenahrazuje ust. § 69 odst. 1. Mezi „oprávněnou úřední osobou“ a „úřední osobou, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá“ nelze stavit rovnítko. Toto koresponduje s ust. § 65 odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě, v rozhodném znění. Oprávněná úřední osoba musí být vždy jasná z písemného vyhotovení rozhodnutí i v elektronické podobě, což v daném případě splněno není; závěr krajského soudu je v rozporu se zákonem.

III. C.

[13] Stěžovatelka si je vědoma existence rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ads 97/2012 (správně 4 Ads 97/2012), sp. zn. 1 As 25/2012, kterých se krajský soud dovolává, jakož i dalších stejného senátu, přesto setrvává na svém právním názoru (bod III. A. shora), že na místě je rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 42/2004, jehož obsah koresponduje se zásadou předvídatelnosti a právní jistoty při výkonu státní správy. Je pak nerozhodné, že jde o rozsudky pozdější, na jedné straně výhradně senátu 1 Ads stejného personálního složení, tyto neupírají však váhu existenci odlišného právního názoru v rozsudku sp. zn. 4 As 42/2004. Domnívá se proto, že by bylo vhodné věc předložit rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

III. D.

[14] Stěžovatelka s odkazem na žalobu tvrdí, že ze znění napadeného rozsudku vyznívá řada jejích tvrzení jinak, než byla uvedena a zamýšlena (nelogicky, nikoli věcně) v neprospěch žalobkyně, soud je vytrhl z kontextu, neuvedl související argumentaci a v důsledku je vnímal jinak, než byla uvedena. Neposoudil je tak v kontextu věci a stručně je bez odpovídajícího vypořádání odmítl. Tento postup má za porušení práva na spravedlivý proces a práva očekávat na uplatněná procesní tvrzení komplexní a přesvědčivou právně relevantní reakci ze strany soudu (vypořádání se všemi námitkami).

III. E.

[15] Z důvodu právní opatrnosti vznáší námitku porušení práva na ústní projednání věci. Tvrdí, že krajský soud ve věci rozhodl nezákonným způsobem. V zákonné lhůtě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, a to k výzvě soudu jí doručené 27. 9. 2012 mailovým podáním z 11. 10. 2012 a následně písemně vyhotoveným, zaslaným poštou. Nebyly-li naplněny zákonné podmínky pro vydání rozsudku bez jednání, jde o nezákonné rozhodnutí. Ohledně ústního jednání nařízeného na den 20. 2. 2013 se mailovým podáním ze dne 9. 1. 2013 omluvila a požádala o odročení na jiný

termín, rozsudek pak byl vynesena 27. 2. 2013. Stěžovatelka tvrdí, že si není vědoma, že by o tomto termínu byla vyrozuměna.

[16] I pokud by doručení přehlédla, namítá, že z odůvodnění rozhodnutí neplyne důvod, proč bylo ve věci rozhodnuto bez přítomnosti žalobkyně, popř. bez jednání. Chybí tak náležité odůvodnění rozsudku a jedná se o vadu mající za následek nepřezkoumatelnost rozsudku; došlo tak k porušení jejího práva na řádné odůvodnění, resp. práva na spravedlivý proces.

IV.

[17] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kontrola byla řádně zahájena předložením služebního průkazu inspektora, nesouhlasí s výkladem stěžovatelky, a to z následujících důvodů:

1. Vychází z platné judikatury (viz rozsudek Městského soudu v Praze 10 Ca 127/2005, zařazený pod č. R 1087/2007 do sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Názor uvedený v tomto rozsudku pak byl postupně několikrát potvrzen i dalšími senáty Městského soudu v Praze např. sp. zn. 5 Ca 420/2008, 7 Ca 158/2009 nebo 9 Ca 151/2009 a 11 A 9/2011, rovněž obdobný výklad plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 25/2012 - 34 ze dne 21. 3. 2012. Dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové pobočka v Pardubicích sp. zn. 52 A 57/2012 ze dne 27. 3. 2013 a konečně i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 114/2012 ze dne 29. 3. 2013).

2. Požadavek na předložení zvláštního písemného pověření ke každé kontrole v rozsahu, jak se ho dovolává stěžovatelka, nevyplývá ani ze zákona o státní kontrole, ten nestanoví žádné závazné náležitosti pověření ke kontrole ani v § 9 ani v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Požadavek pověření inspektora orgánu veterinární správy ke konkrétní kontrole konkrétního subjektu, v konkrétní době a se specifikovaným předmětem kontrolní akce, nelze z textu právní normy nijak dovodit. Znění zákona o kontrole je natolik obecné, že nevyklučuje postup praktikovaný orgány veterinárního dozoru, neboť služební průkaz není ničím jiným než písemným pověřením k provedení kontroly vykonávané ve smyslu zvláštního zákona (§ 53 veterinárního zákona). V zákoně nemusí být nikde napsáno, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, když tato skutečnost přímo vyplývá z formy a obsahu faktického vyhotovení služebního průkazu.

3. Zákon o státní kontrole stanoví v § 8 odst. 2, že podle tohoto kontrolního řádu (obsaženého v části třetí zákona o státní kontrole) postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Zvláštním zákonem upravujícím jiný postup je veterinární zákon [§ 53 odst. 1 písm. a) a § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona], veterinární inspektoři jsou pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru obecně (na základě přijetí do pracovního poměru u orgánu veterinární správy a zařazením do pozice úředního veterinárního lékaře dle popisu práce a vnitřních předpisů) a nemusí tak předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole. Služebním průkazem tak prokazují nejen svou totožnost, ale rovněž své pracovní zařazení jako veterinárního inspektora pověřeného k výkonu státního veterinárního dozoru a potažmo tedy i pověření k provedení kontroly.

4. Vzor služebního průkazu je na základě řádného zákonného zmocnění [§ 53 odst. 6 písm. d) veterinárního zákona] uveden v příloze č. 2 vyhlášky č. 296/2003 Sb., o zdraví zvířat a jeho ochraně, o přemísťování a přepravě zvířat a o oprávnění a odborné způsobilosti k výkonu některých odborných veterinárních činností. Je tedy stanoven obecně závazným právním předpisem a každý má možnost si zjistit jak vypadá. Tento služební průkaz plní funkci písemného pověření ke kontrole, neboť je na něm na papírovém předtisku zalisovaném do plastové folie písemně uvedeno: - KVS (MěVS), která průkaz vydala ;- fotografie inspektora - číslo inspektora ;- příjmení, jméno a titul ;- datum vydání ;- otisk úředního razítka kontrolního orgánu a podpis jeho vedoucího ;- a pověření k výkonu dozoru slovy: „*Držitel tohoto průkazu, pro něhož byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.*“

5. Státní veterinární dozor se zcela odlišuje od jiných forem či druhů státní kontroly vykonávané některými jinými orgány státní správy, jak je uvedeno v dotčeném rozhodnutí.

6. Prokazování pověření ke kontrole písemně ve formě obecného pověření - služebního průkazu je jediným možným způsobem, jak mohou orgány veterinární správy zajistit řádně plnění svých úkolů a ochranu veřejného zájmu. Žalované není znám jediný případ, kdy by došlo ke zneužití kontrolních oprávnění veterinárních inspektorů. I kdyby taková situace snad nastala, právní řád ČR skýtá pro kontrolovanou osobu řadu možností, jak takové konání kontrolního pracovníka postihnout (např. stížnost na postup úřední osoby, náhrada škody za nesprávný úřední postup či trestní oznámení pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby apod.).

7. Výklad zákonných ustanovení nemůže být prováděn tak, že jim bude přikládán jiný význam, než jaký vyplývá z vlastního smyslu slov v jejich vzájemné souvislosti. Výklad veterinární správy týkající se písemného pověření k provedení kontroly v oblasti veterinární péče nepoškozuje žádné právo kontrolované osoby a je plně v souladu se zákonem a se zvláštnostmi státního veterinárního dozoru, tak aby byl ochráněn veřejný zájem (např. ochrana zdraví spotřebitele, jenž je na trhu ve slabším postavení [viz čl. 5 nařízení (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin]. Výklad stěžovatelky je naproti tomu zcela formalistický, povyšující její zájmy nad zájmy spotřebitele a ve svém důsledku vedoucí k paralýze státního veterinárního dozoru. Nespatřuje žádný rozdíl mezi tím, kdy se veterinární inspektor prokáže služebním průkazem a tím, kdy k průkazu ještě přiloží jakési další pověření, jehož náležitosti navíc zákon ani nestanoví. Výsledek je pro kontrolovanou osobu zcela stejný. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004 - 87, o který se opírá stěžovatelka, již městský soud již dříve uvedl, že tento rozsudek je jednak ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 25/2012 rozsudkem dřívějším, jednak řešil problematiku oprávnění pracovníků ČIŽP, na jejíž činnost dopadají jiné předpisy, než v projednávaném případě.

[18] Nejvyšší správní soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána i doplněna včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), tyto vady soud neshledal.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Rozsudek krajského soudu netrpí stěžovatelkou namítanou nezákonností, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ani nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Stěžovatelka v podané kasační stížnosti /*bod III. A a III. C. shora*/, stejně jako v žalobě podané krajskému soudu dovozovala, že pořádková pokuta za nesplnění povinností uvedených v § 53 odst. 4 veterinárního zákona jí byla uložena protiprávně, neboť jí povinnost poskytnout součinnost vůbec nevznikla. Podle jejího právního výkladu dotčených ustanovení zákona o státní kontrole a veterinárního zákona je touto povinností vázána až tehdy, jsou-li splněny ze strany kontrolního orgánu, v daném případě pracovníků veterinárního dozoru žalované, tři podmínky vůči kontrolovanému subjektu současně: 1) prokázat v souladu se zákonem o veterinární péči svou totožnost služebním průkazem, 2) oznámit v souladu se zákonem o státní kontrole zahájení kontroly a za 3) předložit v souladu se zákonem o státní kontrole písemné pověření, kterým prokáže, že je k dané kontrole oprávněn. Výklad, který zastává žalovaná a následně i krajským soud v rozsudku, který ústí v závěr, že podle veterinárního zákona jako speciálního právního předpisu ve vztahu k zákonu o státní kontrole postačuje, aby se úřední veterinární lékaři prokázali svým služebním průkazem, nikoli nadto ještě speciálním pověřením k provedení konkrétní kontroly u konkrétního subjektu, stěžovatelka napadá jako nesprávné právní posouzení právní otázky soudem.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal výklad provedený krajským soudem v napadeném rozsudku nesprávným a ani stran námitek v rozsahu uplatněném v žalobě není rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. V bodu 16) odůvodnění rozsudku krajský soud zkoncentroval podstatu obrany uplatněnou v žalobě v bodu IV., následně v bodu 17) uvedl právní úpravu, z níž vychází a v bodu 18) vyložil, jaký právní závěr z této právní úpravy plyne a důvody, z jakých opačný závěr žalobkyně/stěžovatelky/ považuje za nesprávný, a to s odkazem na dostupnou judikaturu potvrzující správnost závěru učiněného krajským soudem. Závěr krajského soudu, že povinnost kontrolních pracovníků předložit pověření k provedení kontroly dle obecného předpisu (§ 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole) je třeba interpretovat v souladu se zvláštním právním předpisem, a podle § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole na danou věc aplikovat ustanovení veterinárního zákona, je správný. Meritum žalobní argumentace krajský soud posoudil vyčerpávajícím způsobem, a to včetně poukazu žaloby na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4As 42/2004. Tvrdí-li stěžovatelka, že z odůvodnění rozsudku nelze seznat důvod, proč je její právní názor nesprávný, Nejvyšší správní soud musí zdůraznit, že je tomu patrně právě proto, že stěžovatelka, oproti krajskému soudu, má za to, že výchozí ustanovení § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole, v němž je uvedeno

/bod 17) rozsudku/, že podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup, nevylučuje aplikaci § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole v případech výkonu veterinárního dozoru podle veterinárního zákona.

[23] K námitkám stěžovatelky v bodu *III.A a III.C*, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Výklad příslušných ustanovení veterinárního zákona učiněný krajským soudem v dané věci i Nejvyšším správním soudem v označených rozsudcích byl zastáván, jak žalovaná uvedla již v odůvodnění svého rozhodnutí napadeného žalobou (str. 6 dole) již dříve i Městským soudem v Praze v rozsudku sp. zn. 10 Ca 127/2005, a je i nadále aprobován Nejvyšším správním soudem, např. rozsudek ze dne 28. 3. 2013 čj. 4 Ads 114/2012 - 69. V tomto rozsudku (známým stranám tohoto sporu, neboť se jich týkal) soud uzavřel, že „Ve vztahu k námitce stěžovatelky, podle níž kontrolní pracovnice v rozporu se zákonem nepředložila pověření ke kontrole, Nejvyšší správní soud především považuje za nutné upozornit, že v daném případě nejsou splněny podmínky pro předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 4 As 42/2004 - 87, dostupný na www.nssoud.cz, se týkal provedení kontroly podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 25/2012 - 34, dostupný na www.nssoud.cz, jenž by podle stěžovatelky měl být s tímto rozhodnutím v rozporu, se však týkal provedení kontroly podle živnostenského zákona. Obě rozhodnutí se tedy sice týkají zákonných náležitostí kontrolního pracovníka při provádění kontroly, avšak jedná se o kontrolu prováděnou na různých úsecích výkonu státní správy a podle různých právních předpisů. Z tohoto důvodu nemohl být rozdílnými právními závěry obou rozhodnutí založen rozpor v judikatuře ani dán důvod pro předložení věci rozšířenému senátu.“. Uvedený závěr sdílí soud i v této věci.

[24] K právní otázce, kterou stěžovatelka nastolila i v nyní podané kasační stížnosti, posledně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedl: „Nejvyšší správní soud se ztotožnil se žalovanou i s krajským soudem, že v souzené věci bylo pro provedení kontroly dostačující, že kontrolní pracovnice předložila průkaz veterinární inspektorky. V dané věci není sporu o tom, že ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k obecné úpravě zákona o státní kontrole. Podle § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V souzené věci stanoví jiný postup veterinární zákon. Ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona hovoří o veterinárních inspektorech jako o úředních veterinárních lékařích orgánů veterinární správy pověřených výkonem státního veterinárního dozoru, z čehož vyplývá, že veterinární inspektori jsou k výkonu státního veterinárního dozoru pověřováni obecně, a tudíž nemusejí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole.

Veterinární inspektori osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona služebním průkazem, který v souladu s přílohou č. 2 k vyhlášce č. 296/2003 Sb., obsahuje text: „Držitel tohoto průkazu, pro nějž byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.“ Tento průkaz současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že již

předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožnil s obsáhlým a přesvědčivým odůvodněním rozsudku Městského soudu v Praze a dodává, že z žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektorka žalované nepochybila, když se před zahájením kontroly prokázala služebním průkazem.“

[25] Nejvyšší správní soud nemá důvod se od předně uvedeného závěru, opakovaně tímto soudem zastávaného, odchýlit. Argumentaci stěžovatelky jazykovým výkladem § 53 odst. 1 veterinárního zákona nelze přisvědčit. Toto ustanovení stanoví, že „*Úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra, popřípadě jimi zřízených organizačních složek státu pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen „veterinární inspektor“), jsou oprávněni při jeho výkonu, ...*“ a vymezuje rozsah oprávnění veterinárních inspektorů. Spatřuje-li ve znění tohoto ustanovení stěžovatelka oporu pro svůj výklad v užití spojení: „*pověření výkonem státního veterinárního dozoru*“, nikoli v užití slov „*jsou pověřeni....*“, je nutno uzavřít, že text tohoto ustanovení reflektuje změny, které od počátku účinnosti veterinárního zákona (od 28. 9. 1999) nastaly v tomto ustanovení současně se změnami vymezení základních pojmů pro účely tohoto zákona § 3. Definice pojmu „*úřední veterinární lékař*“ byla do § 3 veterinárního zákona vložena novelou veterinárního zákona zákonem č. 131/2003 Sb. od 30. 6. 2003, úřední veterinární lékař byl definován jako veterinární lékař orgánu veterinární správy /§3 odst. 1 písm. kk)/na rozdíl od „*soukromého veterinárního lékaře*“ nebo „*schváleného veterinárního lékaře*“; novelou provedenou zákonem č. 48/2006 Sb. (od 27. 2. 2006) byla tato definice doplněna: „*za úředního veterinárního lékaře se považuje také veterinární lékař Ministerstva obrany nebo Ministerstva vnitra, který byl pověřen úkoly náležejícími podle tohoto zákona úředním veterinárním lékařům*“ /§ 3 odst. 1 písm. gg)/. Označení „*úřední veterinární lékař*“ tak je specifickým označením pro veterinárního lékaře v pracovním poměru k orgánu veterinární správy pověřeného výkonem veterinárního dozoru podle veterinárního zákona v souladu s jeho služebním zařazením, které je zřejmé ze služebního průkazu, pověření výkonem tohoto dozoru plyne z jeho postavení přímo ze zákona a na základě něho, dle vzoru stanoveného vyhláškou, vydaného služebního průkazu. Definice „*úřední veterinární lékař*“ a rozšíření této definice se toliko promítá v § 53 odst. 1 veterinárního zákona, který pojem úřední veterinární lékař užíval od počátku své účinnosti. Právní jistotu, že veterinární inspektor je pověřen výkonem veterinárního dozoru (který se provádí soustavně) a že se za účelem výkonu veterinárního dozoru dostavil do provozovny tak osvědčuje samotné předložení služebního průkazu. Soustavnost veterinárního dozoru znamená nejen kontrolní činnost na základě plánu kontrol v obvodu působnosti orgánu veterinární správy, jehož je inspektor zaměstnancem, ale i činnost iniciovanou informacemi o možných nedostatcích konkrétního provozu z jiných zdrojů či z předchozích kontrol. Právní jistota a předvídatelnost, ve smyslu doložení toho, že jde o osobu pověřenou provedením konkrétní kontroly, kterou stěžovatelka považuje za garantovanou jen při současném předložení služebního průkazu a pověření ke kontrole, je podle veterinárního zákona naplněna již předložením služebního průkazu.

[26] K polemice stěžovatelky stran zákona o státní kontrole, jako obecného kontrolního řádu ve vztahu k veterinárnímu zákonu, jako zvláštnímu předpisu, Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu lze bez pochybností seznat, že byla srovnávána vzájemná zastupitelnost konkrétních ustanovení obou předpisů, nikoli samotný rozdílný předmět právní úpravy. Skutečnost, že krajský soud v bodu 18) rozsudku uvedl, že žalobkyně dovozuje, že zvláštním zákonem je ve vztahu k veterinárnímu zákonu zákon o státní kontrole, ač z obsahu žaloby toto neplyne, je jen důsledkem formulace žalobních tvrzení v konkrétní části žaloby, která je konečně přenesena i do kasační stížnosti na straně 8, odst. uprostřed, kde stěžovatelka opakuje, že „...*Ve smyslu ust. § 52 odst. 1 zákona o veterinární péči vykonávají orgány veterinární správy státní veterinární dozor v souladu s tímto zákonem a zvláštními předpisy. Tímto je i zákon o státní kontrole. Tj. v otázkách výslovně zákonem o veterinární péči neupraveným musí státní veterinární dozor probíhat v souladu se zákonem o státní kontrole.*“. Krajský soud v odůvodnění rozsudku reagoval na vznesené žalobní body v intencích konkrétních i jednotlivých tvrzení žalobkyně, byť se mohla jevit oproti kontextu ostatního žalobního textu rozporná. Rozsudek krajského soudu je však ve svých závěrech konzistentní, netrpí namítanou nepřezkoumatelností.

[27] Ani opakovanou argumentaci historickým vývojem vztahu právní úpravy obecné (zákon o státní kontrole) a zvláštní právní úpravy veterinárního dozoru nelze shledat, z hlediska požadavku stěžovatelky na předložení pověření ke konkrétní kontrole, oporou pro změnu výkladových východisek dané právní otázky. Zákon o státní kontrole zrušil zákon ČNR č. 116/1971 Sb. o výborech a komisích Výboru lidové kontroly, předmětem úpravy se proto stala obecná pravidla pro orgány státní správy nadané, mimo jiných činností, i kontrolními pravomocemi, popř. i samosprávy, byla-li na ně spolu s působností jinou kontrolní pravomoc přenesena. Z důvodu širší kontrolních pravomocí, jimiž byly orgány nadány vedle jiných svých činností, důvodová zpráva akcentovala potřebu prokazování se i pověřením ke kontrole. Zákon o kontrole již od počátku však postihl, že pravomoc výkonu kontrolních činností ve vymezených případech svěřují zvláštní zákony i speciálním orgánům, zřízeným předně právě pro dozor nad konkrétními činnostmi z důvodu ochrany veřejného zájmu /např. ochrany zdraví/. Stěžovatelka sama poukazuje na to, že zákon č. 87/1987 Sb., o veterinární péči, který byl zrušen právě veterinárním zákonem č. 166/1999 Sb., „žádný veterinární kontrolní řád neobsahoval“. Právě proto, že zákon č. 87/1987 Sb. obsahoval toliko v ust. § 25 a 26 vymezení, kdo může být veterinárním pracovníkem a k čemu je oprávněn, jinak však nestanovil žádný bližší postup při provádění kontroly, resp. výkon veterinárního dozoru dle § 22, neupravil nijak povinnosti vůči kontrolovaným osobám, měla by zde oporu aplikace zákona o státní kontrole č. 552/1991 Sb. Veterinární zákon s účinností od 28. 9. 1999 současně se zrušením původního zákona o veterinární péči zrušil i zákon č. 107/1987 Sb. o působnosti orgánů veterinární péče a provedl komplexní úpravu; v § 53 odst. 2 písm. c) stanovil veterinárním inspektorům povinnost prokazovat se služebním průkazem. (Odkaz na zákon o státní kontrole je pak výslovně toliko u § 53 odst. 2 písm. b) povinnosti zachovávat mlčenlivost).

[28] Správnost výkladu doposud judikaturou Nejvyššího správního soudu zastávaného dokládá i znění § 4 odst. 3 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb. (kontrolní řád) v němž s účinností od 1. 1. 2014 je stanoveno, že pověření má formu průkazu. Přejícné ustanovení § 29 tohoto zákona pak dokonce uvádí, že „Obsahují-li dosavadní pověření ke kontrole ve formě průkazu odkaz na zákon o státní kontrole, zůstávají v platnosti nejdéle

do 31. 12. 2017.“ V daném případě však služební průkaz veterinárního inspektora obsahuje odkaz na veterinární zákon. I uvedené přechodné ustanovení reflektuje § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole, tj. existenci samostatné zvláštní právní úpravy kontrolních postupů státních orgánů.

[29] Nejvyšší správní soud nepřiznal důvodnost ani námitce stěžovatelky stran neúplnosti či nedostatku důvodů rozsudku ohledně jejích podpůrných argumentů, poukazující na str. 11 a bod 22) rozsudku. Pochybení soudu nelze spatřovat v tom, že k argumentaci žalobkyně v žalobě, že může dojít k odcizení služebního průkazu či svévoli veterinárního inspektora, a tudíž je nutné vedle prokázání se služebním průkazem se prokázat i pověřením ke konkrétní kontrole, reagoval (poté co jednoznačným a zevrubným způsobem vyložil aplikovanou právní úpravu) odkazem na dodržení zásady dobré správy, když nadto v následujícím bodu 19) rozsudku skutkové okolnosti daného případu dokládaly jednoznačně, že k žádnému zneužití či libovůli nedošlo a veterinární inspektori byli zástupkyni stěžovatelky na dané provozovně osobně známi, protože dozor byl prováděn v dané provozovně opakovaně. Z důvodů již uvedených shora neshledal Nejvyšší správní soud nedostatek odůvodnění v bodu 22) rozsudku. Ve vztahu k námitkám obecně odkazujícím na důvodovou zprávu k zákonu o státní kontrole a dovozovanou nutnost pověření ke kontrole, včetně způsobu žalobou nanesených otázek stran výběru veterinárních inspektorů, garance nezneužití jejich postavení, je odpověď krajského soudu jednoznačná, věcná a adekvátní, nelze ji shledat formalistickou. Způsob jakým stěžovatelka odvozovala z absence konkrétního pověření možnost svévole při výkonu dozoru a dožadovala se zdůvodnění výjimečného postavení veterinárních inspektorů, oproti jiným kontrolním orgánům, pakliže jim postačuje služební průkaz, nemohl mít vliv na správný právní závěr krajského soudu a vést k jinému výkladu relevantních ustanovení veterinárního zákona a zvrátit tak výsledek rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by došlo ke zkrácení žalobkyně v právu na řádné odůvodnění rozsudku a porušení „fair“ procesu.

[30] Zákon na ochranu zvířat proti týrání č. 246/1992 Sb. v ustanoveních, jichž se stěžovatelka dovolává, stanoví požadavky, které musí osoba splnit, aby mohla vykonávat dozor podle tohoto zákona, získat osvědčení o způsobilosti. Skutečnost, že úřední veterinární lékaři se průběžně vzdělávají, popř. k výkonu specializovaně zaměřeného dozoru podle tohoto zákona absolvují další odbornou přípravu nemá přímý vztah k stěžovatelkou dovozované nutnosti „pověření“. Služební průkaz, tak, jako specifikuje pověření k výkonu dozoru podle veterinárního zákona, může současně i specifikovat pověření k výkonu dozoru podle zákona na ochranu zvířat proti týrání.

[31] Podstatou výhrady stěžovatelky pod bodem III. B je tvrzení, že soud její námitku, týkající se nenaplnění ust. § 69 odst. 1 správního řádu, vnímal v rozporu s jejím obsahem a smyslem. V žalobě žalobkyně s poukazem na toto ustanovení namítla, že *„Žalované rozhodnutí uvedené zákonné náležitosti nesplňuje. Jako oprávněná úřední osoba je uveden „doc. MVDr. Milan Malena, Ph.D.“ jeho podpis ani nahrazení doložkou „v.r.“ připojeny nejsou, není ani připojen další podpis, ani jméno a příjmení úřední osoby, která za písemné vyhotovení odpovídá. Pod jménem dr.Maleny je pouze připojen termín „v zastoupení“, který zákon neuvádí....“*. Předmětný údaj nemohl znamenat, že by dr. Malena (jako ústřední ředitel) někoho zastupoval a *„není tak jasné, co je tím míněno a navíc se jedná o postup v rozporu se*

zákonem“. Dále poukázala na doložku vytištěnou (digitální podpis- za správnost vyhotovení) s tím, že zákonná doložka „v.r.“, která by umožňovala připojení doložky „za správnost vyhotovení“ se na listině nenalézá, není zde ani v souladu se zákonem umístěn podpis osoby, která by za správnost vyhotovení odpovídala...“ Rozhodnutí žalované proto označila pro namítanou vadu doručované písemnosti za nepřezkoumatelné v tom směru, zda jde skutečně o akt žalované. Krajský soud v bodu 10) až 12) odůvodnění rozsudku námitku akcentující rozpor s § 69 odst. 1 správního řádu neshledal důvodnou. Krajský soud ověřil, že na rozhodnutí žalobci zaslaném chyběl text „vlastní rukou“ nebo „v. r.“, nešlo však o stejnopis rozhodnutí, ale jeho elektronickou verzi; doručování do datové schránky bylo v souladu s § 19 odst. 2, správního řádu a § 17 odst. 1 a 2 zákona o elektronických úkonech. S odkazem na § 69 odst. 3 a § 19 odst. 8 a 9 správního řádu krajský soud uzavřel, že stanoveným postupem k doručení došlo, když úřední osoba, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí, vyhotovila elektronickou verzi, podepsala ji zaručeným elektronickým podpisem a odeslala; sama oprávněná úřední osoba nemusí elektronickým podpisem disponovat. Nepřezkoumatelnost v tom směru, zda jde o rozhodnutí žalované, neshledal. Dále soud odkázal na konstantní judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 148/2008), podle níž nedodržení formy (předepsaného způsobu doručení) není rozhodné, rozhodující je, zda se písemnost dostala do rukou adresáta. Skutečnost, že rozhodnutí nebylo podepsáno přímo osobně ústředním ředitelem, ale jinou úřední osobou, která je oprávněna za něj v zastoupení rozhodnutí podepisovat, podle krajského soudu nemá za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí, žalovaná navíc uvedla, že podpis byl na rozhodnutí připojen v souladu s vnitřním organizačním předpisem.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitku stěžovatelky důvodnou. Krajský soud nevnímal žalobní důvod zúženě ani proti jeho smyslu. Způsob jakým žalobkyně v žalobě uplatnila námitku chybějící náležitosti rozhodnutí svědčí tomu, že vytykala absenci podpisu oprávněné úřední osoby, nikoli samotné označení oprávněné úřední osoby (jménem, příjmením a funkcí), která rozhodnutí v zastoupení podepsala. Skutečnost, že šlo o řádný akt žalované, na originálu rozhodnutí ve spise podepsané oprávněnou úřední osobou, soud ověřil, neučinil tak plochý závěr, jak stěžovatelka tvrdí, že „postačuje, že rozhodnutí je podepsáno úřední osobou, která odpovídá za správné vyhotovení“.

[33] Nejvyšší správní soud musí odmítnout obecně shrnující kasační bod *III. D* shora proti rozsudku krajského soudu (kasační stížnost bod V.). S obecnými výhradami, že soud vytrhl z konceptu žalobní tvrzení, že řada žalobních tvrzení vyznívá v rozsudku jinak, se soud nemůže vypořádat jinak, než obecným odkazem na již shora uvedené závěry ke konkrétním kasačním důvodům.

[34] Tvrzení stěžovatelky, *bod III. E*, že postupem krajského soudu byla zkrácena v právu na ústní projednání věci, není důvodné. Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. vyjádřila ve lhůtě svůj nesouhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání a krajský soud proto nařídil jednání na 20. 2. 2013 a stěžovatelku řádně předvolal. Z tohoto jednání se stěžovatelka omluvila, jak v kasační stížnosti tvrdí, krajský soud pak i této žádosti vyhověl a jednání právě k její žádosti odročil na den 27. 2. 2013, který nekolidoval s daty uvedenými v žádosti o odročení jednání z 9. 1. 2013, které stěžovatelka sama označila za dny, kdy by se jednání nemohla

zúčastnit. Soud o odročení jednání na den 27. 2. 2013 zástupce žalobkyně informoval (vzor č. 50) úkonem vypraveným 11. 1. 2013 do datové schránky zástupce žalobkyně, která byla podle výpisu z provedení kontroly dne 11. 1. 2013 přístupná. Podle potvrzení o dodání do datové schránky zástupce žalobkyně byla datová zpráva doručena dne 21. 1. 2013 přihlášením se oprávněné osoby ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb.

[35] Jednání nařízené na den 27. 2. 2013 se proto konalo bez přítomnosti žalobkyně, jak bylo v protokolu o jednání usnesením soudu rozhodnuto, neboť se zástupce žalobkyně bez omluvy nedostavil. Uvedený postup soud není postupem nezákonným. Jestliže zástupce žalobkyně „přehlédl“, že mu bylo vyhověno a jednání soudem odročeno na termín jemu vyhovující, nejde o zkrácení práv žalobkyně na spravedlivý proces.

[36] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v tomto bodě. Krajský soud v odůvodnění rozsudku sice výslovně neuvedl, že o žalobě rozhodl po jednání, konaném 27. 2. 2013 bez přítomnosti žalobkyně, resp. zástupce žalobkyně. Je však z obsahu rozsudku zřejmé, že neshledal důvody k postupu podle § 76 s. ř. s.; z postupu soudu doloženým spisem je rovněž zjevné, že jednání nařídil a rovněž je odročil dle žádosti na den nekolidující s jím označenými dny (bez uvedení důvodu nevhodnými). Na jednání odročené na den 27. 2. 2013 byl zástupce žalobce řádně obeslán. Samotná absence popisu tohoto postupu soudu nečiní napadený rozsudek proto nezákonným pro nepřezkoumatelnost; nepřezkoumatelnost lze namítat ve vztahu k meritu věci, předmětu řízení. Postup soudu ani nemá důsledky do zkrácení práv stěžovatelky na obranu před soudem (fair proces); stěžovatelka se nemůže dovolávat zkrácení v právu, jestliže možnost jeho využití, která jí byla v souladu se zákonem dána, sama zmařila. V uvedeném postupu soudu, ani v absenci jeho popisu v odůvodnění rozsudku nelze spatřovat naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

VI.

[37] Nejvyšší správní soud shledal námitky uplatněné stěžovatelkou nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[38] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu